

Létünk bóbítája

Részletek

Könnyű nyári zápor

Remetefákon rezgő levelek.
 Az eddig fényes égbolt elborult.
 Alsóbb ágakra fentről ráperreg
 sok szapora csepp, és továbbgurul
 a fűre le. Oszlik a nagy meleg.
 Részvevő felhők könnye porba hull.
 A légnyomás-növekmény meredek;
 s a szívbillentyűn leszakad a húr.
 ...Csak múló nyári zápor. Ennyi volt.
 Amint támadt, oly gyorsan vége lett,
 és kisütött a nap a lomb felett.
 Csak beköszönt a dantei Pokol.
 ...Az érvágás későn jött művelet.
 Attól már fel nem támad, aki holt.
 ##

Tél végi eső

Valahogy kinézek az ablakon.
 Odáig muszáj volna eltotyognom.
 Roggyantan jól kinézek, mondhatom.
 De minek arról ennyit is kotyognom.
 #
 Ott kint a szél lefújná kalpagom,
 s a sárban eltanyál a kótyagos gnóm.
 Ha széthasad pár hidrogénatom,
 sugárfelhők alól el sem ugrom.
 #
 Bevárom siketülten, csöndesen.
 Akárki más rejtekhelyet keressen!
 Hol esni akar, énfelőlem essen!
 #
 A búcsúzkodás hosszát meglessem,
 s hogy kik jajongtak oly keservesen.
 Jaj, létünk bóbítája tovahessent!
 ###

1944

Undok volt a sötét az éjszakában.
 Lámpát oltani kell, nehogy belásson
 rendőr bácsi, se puskatussal álmat
 őrző, karszalagos viharkabátú,
 önként kussra vigyázni kész süvölvény.
 Ablak csukva. Szemernyi rés redőnyön
 kíváncsin kitekintenünk sem enged.
 Félek. Szörnyszuszogás dohos szobában.
 Szekrény ajtaja zárja még előlem.
 Mindjárt rászabadul sovány nyakamra.
 Piszkos körme a torkomat kaparja.
 Bőgnöm hasztalan. Úgyse hallja senki.
 Legföljebb anyukám, ha csöndre inthet.
 Nem szólok. Minek is? Pisilni kéne.
 ##